

Arrest

nr. 223 017 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 28 december 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden. Hij dient op 30 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 april 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 april 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 april 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten.

naam: [H.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14 april 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Op 16 mei 2017 gaat verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 april 2017.

1.5. Bij arrest van 19 februari 2018 met nummer 199 848 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1 en 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“- Eerste onderdeel.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (arrest n°206948) kan de DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren indien het in strijd is met verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel

3 EVRM en artikel 8 EVRM. Aangezien een beroep in volle rechtsmacht waarbij de grond opnieuw wordt onderzocht mogelijk is tegen weigeringsbeslissingen van het CGVS kan een bevel om het grondgebied te verlaten (maw de bestreden beslissing) na de procedure bij het CGVS voor verzoeker steeds een risico inhouden bij terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt.

In casu riskeert verzoeker een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker ziek is en heeft toegang nodig tot medicatie en ziekenhuizen. Dit is niet gegarandeerd en helemaal niet onderzocht in de bestreden beslissing. Er wordt zelfs met geen woord gerept over de ziekteproblematiek van verzoeker terwijl die zeer ernstig is en gekend is. Uit de beslissing blijkt dan ook helemaal niet dat het uitvoeren ervan niet zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM temeer de situatie in Afghanistan slecht is en de toegang tot ziekenhuizen zeer beperkt is. Zeer recentelijk nog is een ziekenhuis doelwit geworden van een aanval door Daesh.

<http://www.demorgen.be/buitenland/als-artsen-verklede-is-strijders-vallen-militair-ziekenhuiskaboel-aan-30-doden-bda6c408/>

Verzoeker verwijst ook naar:

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsberichtafghanistan-p.37.>: "Behalve het aantal doden en gewonden zijn de dagelijkse consequenties van de oorlog voor de bevolking groot: vernielde huizen, vernieling van bezittingen en bestaansmiddelen, ontheemding, beperkte toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten en gebrek aan bescherming door de overheid. Na generaties van oorlog is er geen familie meer in Afghanistan die niet te maken heeft gehad met oorlog, geweld of ontheemding."

De beslissing is niet voldoende gemotiveerd.

De DVZ moet deze elementen altijd eerst beoordelen vooraleer verzoeker uit te wijzen. De DVZ heeft nagelaten dit te doen. De politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet kunnen de verwerende partij niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikelen 3 en 8 EVRM. De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 3 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

-Tweede onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie - en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement."

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen. Er werd geen rekening gehouden met de situatie dat verzoeker ernstig ziek is.

Er werd geen rekening gehouden met de ziekteproblematiek van verzoeker. Het beginsel van non-refoulement werd niet eerbiedigd en er werd niet over gemotiveerd. De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 VW."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...]

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden daar de bestreden beslissing geen rekening gehouden zou hebben met de ziekte van verzoekende partij. Een verwijdering van verzoekende partij zou een schending van art. 3 EVRM inhouden.

Verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 8 EVRM. Verzoekende partij verduidelijkt zelfs niet welk vermeend privé- of gezinsleven verzoekende partij geschonden acht. Terwijl uit de verklaringen van verzoekende partij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24.03.2016 blijkt dat verzoekende partij enkel een in België verblijvende halfbroer en neef zou hebben. Verzoekende partij toont niet aan dat hij met deze halfbroer een gezinsleven zou onderhouden. Hij kent de exacte adressen niet en gaf in zijn asielrelaas zelf aan geen contact met deze personen te onderhouden.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verweerder zich desbetreffend niet

met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de door verzoekende partij voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit werd genomen, artikel dat stipuleert dat:

[...]

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

[...]

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

Verzoekende partij acht van art. 3 EVRM geschonden. Dienaangaande laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Vooreerst laat verweerder gelden dat er geenszins sprake kan zijn van een schending van art. 3 EVRM om reden dat verzoekende partij vervolging zou vrezen in Afghanistan. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft zich hier reeds uitvoerig over uitgesproken en stelde dat:

- verzoekende partij niet aannemelijk maakt actief geweest te zijn als infiltrant op de universiteit van Nangarhar;
- verzoekende partij inconsistente verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaats aflegde;
- er geen sprake kan zijn van een vrees voor vervolging louter als gevolg van de werkzaamheden van verzoekende partij;
- er geen geloof gehecht kan worden aan het relaas dat verzoekende partij vervolging van Daesch zou vrezen;
- verzoekende partij diverse ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de geschetste opeenvolging van feiten;
- verzoekende partij zich veilig in Kabul zou kunnen vestigen;
- de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan veranderlijk is, doch Kabul op heden een veilige basis vormt;
- ...

Verzoekende partij acht in zijn verzoekschrift art. 3 EVRM niet geschonden op basis van het gegeven dat hij een vervolging in Afghanistan zou vrezen. Verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat hij ziek zou zijn en niet de nodige verzorging in Afghanistan zou kunnen genieten.

Dienaangaande merkt verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Afghanistan, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt de hoge bewijsdrempel van art. 3 EVRM te overschrijden nu er in casu geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen om te geloven dat verzoekende partij een schending van art. 3 EVRM zou vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan. Niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en zelfs niet duidt aan welke ziekte hij zou lijden;
- verzoekende partij geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt omtrent zijn vermeende ziekte;

- verzoekende partij niet aantoont dat een terugkeer naar Afghanistan een achteruitgang van zijn vermeende ziekte zou teweegbrengen;
- verzoekende partij niet ernstig naar twee algemene artikelen kan verwijzen om te besluiten dat hij in Afghanistan geen toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg;
- verzoekende partij in zijn asielrelaas geen gewag maakte van gezondheidsproblemen;
- uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt dat hij heel wat familie en vrienden in Afghanistan heeft die hem kunnen ondersteunen;
- verzoekende partij een hoogopgeleide jongeman is en tot op zijn vertrek in Afghanistan tewerkgesteld was.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Zie in die zin:

“De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitvoerig bronnen citeert die van algemene aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan en Kaboel. Verzoeker geeft slechts beperkte aanwijzingen die verband houden met de situatie in Herat, waaruit hij afkomstig is. Daarenboven ontbreken er persoonlijke elementen in zijn betoog, hoewel in casu verwacht kan worden dat hij meer concrete, op zijn eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Door het aanvoeren van uit hun context gerukte citaten uit allerhande verslagen, door het voorleggen van stukken die op algemene wijze de situatie in bepaalde gebieden van Afghanistan beschrijven of die toelichting verstrekken inzake de risico's die bestaan voor personen met een profiel dat niet overeenstemt met dat van verzoeker maakt hij niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoekende partij maakt dan ook geen schending van art. 3 EVRM aannemelijk.

Evenmin maakt verzoekende partij een schending van art. 7 Vreemdelingenwet aannemelijk.

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden daar er geen rekening gehouden zou zijn met haar gezondheidstoestand. Minstens zou er hieromtrent niet gemotiveerd zijn in de bestreden beslissing.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zoals supra gemotiveerd beperkt verzoekende partij zich tot vage en algemene verklaringen omtrent zijn vermeende ziekte. Verzoekende partij legt echter geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat verzoekende op heden ernstig ziek zou zijn zodat een terugkeer naar Afghanistan een schending zou vormen van art. 3 EVRM.

Het administratief dossier bevat slechts een stuk daterend van maart 2016 dat stelt dat verzoekende partij problemen met zijn bloeddruk had. Verzoekende partij toont echter niet aan dat deze problemen zich op heden nog zouden stellen en evenmin dat deze van die aard zouden zijn dat bij een terugkeer naar Afghanistan deze voorgehouden problemen achteruit zouden gaan.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij in zijn asielrelaas geen gewag maakte van eventuele medische problemen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zijn gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat de gemachtigde zich diende te onthouden van het betekenen van een bijlage 13quinquies.

Een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet kan dan ook niet aangenomen worden.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in

het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt gezondheidsproblemen te ondervinden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij op heden ziek zou zijn.

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker blijft ook in gebreke te duiden omtrent welke concrete gezondheidsproblemen een motivering in de bestreden beslissing zich opdrong (zie ook verder). Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De bestreden beslissing geeft, onder meer, aan te zijn genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verweerder stelt vast dat verzoeker, aan wie de commissaris-generaal zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met gelig visum, waardoor er volgens hem grond was tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist deze redengeving als dusdanig niet, maar wijst erop dat overeenkomstig deze wetsbepaling geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven indien dit in strijd is met een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Hij beroept zich op de bescherming van artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van dit verdragsartikel dringt zich dan ook op.

2.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“[n]iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en ernstig zieke vreemdelingen verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Meer concreet heeft het EHRM de hoge drempel verder toegelicht die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit dit arrest blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan (toegang tot) een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangsland, anderzijds.

Verzoeker stelt ziek te zijn en toegang nodig te hebben tot medicatie en ziekenhuizen. Hij stelt dat dit niet is gegarandeerd in zijn herkomstland en hieromtrent geen onderzoek is gebeurd in de bestreden beslissing. Hij verwijst naar een internetartikel over een aanval op een ziekenhuis in Afghanistan, alsook een rapport van de Nederlandse overheid over de gevolgen van de oorlog in Afghanistan voor de bevolking.

Verzoeker verduidelijkt evenwel op geen enkele wijze welke concrete gezondheidsproblemen of welke concrete ziekte hij dan heeft. Hij geeft niet aan dat hij om medische redenen is verhinderd om te reizen en licht ook niet toe welke concrete behandelingen hij dan nodig zou hebben. Bij zijn verzoekschrift voegt hij geen enkel medisch stuk. De Raad treedt het standpunt van verweerder in de nota met opmerkingen dan ook bij dat verzoeker aan de hand van het door hem naar voor gebrachte vage en volledig ongestaafde betoog geen begin van bewijs naar voor brengt van concrete gezondheidsproblemen die hem kunnen verhinderen te reizen of die kunnen maken dat hij bij een terugkeer naar zijn herkomstland dient te vrezen voor onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate zorgverstrekking in dit land.

Verder merkt de Raad op dat de commissaris-generaal vaststelde dat verzoeker noch voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Deze beoordeling werd intussen reeds bevestigd door de Raad.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de voorliggende procedure niet met een begin van bewijs aannemelijk gemaakt.

2.3.4. Verzoeker wijst nog op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker in het kader van de huidige procedure geen begin van bewijs voorlegt dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing concrete gezondheidsproblemen kende die eraan in de weg konden staan dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt ook niet dat hij verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing dan reeds medische stukken voorlegde. Verzoeker geeft verder niet aan dat hij in België, of op het Schengengrondgebied, een gezins- of familieleven heeft opgebouwd of dat hij hier (minderjarige) kinderen heeft.

In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Nu verzoeker niet met een begin van bewijs aantoont dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing concrete gezondheidsproblemen kende die eraan in de weg konden staan dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, of dat hij hieromtrent concrete medische stukken kon voorleggen, maakt hij niet aannemelijk dat zijn gezondheidstoestand ten onrechte niet werd betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt op basis van de uiteenzetting van het middel evenmin aannemelijk gemaakt. Een incorrecte toepassing van 7 van de Vreemdelingenwet blijkt al evenmin. Een schending van deze wetsbepaling of van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.6. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Elke toelichting ontbreekt evenwel over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wettelijke bepalingen zou hebben miskend. Er moet ook worden aangenomen dat de Terugkeerrichtlijn reeds is omgezet in de Belgische wetgeving, zonder dat blijkt dat de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, waardoor zelfs niet blijkt dat verzoeker zich nog rechtstreeks op de hierin vervatte bepalingen kan beroepen (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS